

Arrest

nr. 125 381 van 10 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 februari 2014 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 april 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. DEBROCK, die loco advocaat P. BUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 6 februari 2003, in Turkije, in het huwelijk met B.Y.

1.2. Het huwelijk van verzoekster en B.Y. werd op 18 oktober 2004 ontbonden door echtscheiding.

1.3. B.Y. trad op 16 mei 2006, in Turkije, in het huwelijk met E.C., een in Turkije geboren vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.4. B.Y. diende op 26 maart 2007, in functie van zijn huwelijk met E.C., een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.5. Op 10 oktober 2008 zijn B.Y. en E.C. uit de echt gescheiden.

1.6. Verzoekster trad op 2 juni 2009, in Turkije, opnieuw in het huwelijk met B.Y.

1.7. Op 11 februari 2010 diende verzoekster een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D teneinde B.Y. in België te kunnen vervoegen. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.8. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen van 28 maart 2012 werd het huwelijk tussen B.Y. en E.C. vernietigd. B.Y. tekende beroep aan tegen dit vonnis.

1.9. Het hof van beroep te Antwerpen bevestigde bij arrest van 4 december 2013 de vernietiging van het huwelijk tussen B.Y. en E.C.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 19 februari 2014 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 17 januari 2014 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

Naam: [Y.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Turkije

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

de betrokkene of de persoon die vervoegd werd heeft valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf (artikel 11, §2, eerste lid, 4°). Zij werd in het bezit gesteld van een A kaart op 28.09.2010 en verkreeg ee[n] B kaart op 18.09.2013.

Betrokken vreemdelinge diende op 16.03.2010 een aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D op basis van het art 10 §1, al 1,4° van de wet van 15.12.1980 in functie van haar echtgenoot [Y.B.]. Dit werd haar toegestaan op 15.07.2010 gezien haar echtgenoot gevestigd was in het Rijk. Bij beslissing van 13.01.2014 werd de vestiging van haar echtgenoot ingetrokken wegens fraude. Immers had hij zijn vestiging in het Rijk bekomen door een schijnhuwelijk aan te gaan met een Belgische onderdane. Dit huwelijk werd 04.12.2013 vernietigd door het hof van Beroep te Antwerpen (AN 2012/AR/2688) als zijnde een schijnhuwelijk. Gezien betrokkenes echtgenoot zijn vestiging door fraude verkregen heeft en deze vestiging van doorslaggevend belang was voor het toekennen van het tijdelijk verblijfsrecht van de betrokkene, dient haar verblijfsrecht te worden ingetrokken.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen”.

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 10, 11, § 2, eerste lid, 4° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van de overeenkomst van 12 september 1963 waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Economische Gemeenschap en Turkije (hierna: de associatieovereenkomst met Turkije), van artikel 41, eerste lid van het aanvullend protocol bij de associatieovereenkomst met Turkije (hierna: het aanvullend protocol), van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. (...)”.

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt:

“De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd”.

Artikel 3 van dezelfde wet bepaalt:

“De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn”.

Uit de parlementaire voorbereidingen van de wet van 29.07.1991 blijkt dat met het begrip afdoende motivering bedoeld wordt dat o.m. de motivering in rechten en in feiten evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

“Dat de omvang van de motivering afhankelijk is van het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing en van het belang dat men hecht aan de motivering en dat de uitdrukkelijke motivering bedoeld is als een substantiële vormvereiste” (aldus Raad van State 30.06.1993 nr. 43556).

Art. 62 van de wet van 15.12.1980 vereist bovendien dat uit de motieven van de beslissing blijkt dat de overheid een afweging heeft gemaakt of er een evenredigheid bestaat tussen de motieven van de beslissing en de door die maatregel veroorzaakte ontwijking van het leven van verzoekster en, bij uitbreiding, van haar familie.

Verzoekster is gehuwd met de heer [B.Y.], van Turkse nationaliteit, [...] en zij woont samen met hem [...].

Dat mevrouw [Y.] aan de hand van een visum gezinshereniging (visum type D) haar afgeleverd op 15.07.2010 naar België overkwam in het kader van haar gezinshereniging met de heer [Y.].

Dat haar echtgenoot sinds geruime tijd voordien in België binnenkwam en gemachtigd werd tot verblijf op 24.03.2007.

Dat de heer [Y.] hier werkzaam is als zelfstandige en reeds meer dan één jaar deze activiteiten als zelfstandige uitoefent.

Dat mevrouw [Y.] aanvankelijk gemachtigd werd tot verblijf op grond van haar huwelijk met de heer [B.Y.].

Dat [...] thans haar recht op verblijf ontnomen wordt op basis van de nietigverklaring van het voorgaande huwelijk van de heer [Y.] met mevrouw [C.] bij arrest van het Hof van Beroep van

Antwerpen van 03.12.2013 – arrest dat bij weten van mevrouw [Y.] nog niet definitief is en niet overgeschreven is in de register van de burgerlijke stand, omdat de heer [Y.] "die vervoegd werd valse of misleidende informatie gebruikt of valse of vervalste documenten gebruikt of fraude heeft gepleegd of onwettige middelen gebruikt zou hebben die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf".

Verzoekster is in 2010 met visum type D naar België gekomen, visum afgeleverd voor het Schengen grondgebied.

Zowel haar echtgenote als zijzelf hebben de Turkse nationaliteit.

Dat op datum van afsluiten van het huwelijk zij verzocht gemachtigd te worden tot verblijf in toepassing van art. 10 van de wet van 15.12.1980, die luidde als volgt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;

2° ...;

3° ...;

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of gemachtigd is om er zich te vestigen:

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar.

Ook het nieuw art. 10 van de wet van 15.12.1980 stelt

"onder voorbehoud van de bepalingen van art. 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag door een wet of door een Koninklijk Besluit".

Dat zowel op basis van de oude wetgeving als na de inwerkingtreding van de wet van 08.07.2011 tot wijziging van de vreemdelingenwet, verzoekster als Turkse onderdaan beroep kan doen op het bepaalde in art. 10, 1°lid van de wet van 15.12.1980 en bijgevolg beroep kan doen op de meer voordelige bepalingen zoals vervat in internationale verdragen.

Deze bepalingen primeren op de wet.

Dat in hoofde van verzoekster geen sprake is van fraude, dat zij te goeder trouw in het huwelijk is getreden met de heer [B.Y.] met wie zij samenwoont in België sinds juli 2010.

Dat de heer [Y.] als zelfstandige werkzaam is in België op grond van associatieovereenkomst EEG/Turkije art. 13 en 14 en art. 41 van het eerste Aanvullend Protocol bij de associatieovereenkomst EEG/Turkije gerechtigd is gebruik te maken van zijn vrijheid van vestiging en zijn vrijheid van het verrichten van diensten als zelfstandige op Belgisch grondgebied.

Dat overeenkomstsluitende partijen EU/Turkije met inbegrip van België zich ertoe verbonden hebben geen nieuwe beperkingen i.v.m. de vrijheid van vestiging en het verrichten van diensten door te voeren.

Dat deze verplichting werd ingevoerd om een gunstige voorwaarde te scheppen voor de geleidelijke verwezenlijking van de vrijheid van vestiging en het dienstverkeer door de lidstaten en om maatregelen die strengere voorwaarden verbinden aan de uitoefening van deze vrijheden van de echtgenoot van verzoekster en haarzelf te verbieden.

Dat uit de standstillbepaling volgt dat er geen nieuwe belemmeringen mogen worden ingevoerd, zodat een geleidelijke totstandkoming van de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten niet nog meer bemoeilijkt wordt.

Dat de standstillbepaling zich bijgevolg er tegen verzet dat een lidstaat een nieuwe maatregel vaststelt die als gevolg heeft dat aan de vestiging en, daarmee samenhangend, aan het recht van verblijf van een Turkse onderdaan, met name mevrouw [Y.], echtgenote van de heer [B.Y.], op zijn grondgebied

strengere voorwaarden worden gesteld dan die welke golden op het ogenblik waarop het aanvullend protocol voor de betrokken lidstaten in werking trad (zie Hof van Justitie, EEG zaak, C37-98 Savas).

Uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie volgt: "dat in artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol een nauwkeurig bepaald en onvoorwaardelijk beginsel is geformuleerd, dat voldoende werkbaar is om door de nationale rechter te kunnen worden toegepast en dat derhalve de rechtspositie van particulieren kan bepalen. de rechtstreeks werking die dus aan die bepaling moet worden toegekend brengt, dat de justitiabelen op wie zij van toepassing is, het recht hebben zich er voor de rechterlijke instanties van de lidstaten op te beroepen" (HvJ 11 mei 2000, C-37/98, Savas, ro. 54).

Vaste rechtspraak van het Hof van Justitie luidt dat: "(...) ook al verleent de in artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol opgenomen standstillclausule op zichzelf aan een Turks onderdaan geen rechtstreeks uit de gemeenschapsregeling afgeleid recht van vestiging en een daaruit voort[v]loeiend recht van verblijf of een recht op het vrij verrichten van diensten of van toegang tot het grondgebied van een lidstaat (...), dit niet wegneemt dat een dergelijke clausule algemeen de invoering verbi[e]dt van alle nieuwe maatregelen die tot doel of tot gevolg zouden hebben dat de uitoefening door een Turks onderdaan van deze economische vrijheden op het nationale grondgebied wordt onderworpen aan strengere voorwaarden dan die welke golden bij de inwerkingtreding van het Aanvullend Protocol voor de betrokken Lidstaat " (Hof van Justitie 19 februari 2009, C-228/06, Soyasel, ro. 47).

Voorts oordeelde het Hof dat: "Met betrekking tot artikel 41, lid 1, heeft het Hof (...) in herinnering gebracht dat deze bepaling vanaf de datum van inwerkingtreding in de gastlidstaat van de rechtshandeling waarvan deze bepaling deel uitmaakt, de invoering verbi[e]dt van nieuwe beperkingen van de uitoefening van vrijheid van vestiging of van het vrij verrichten van diensten, met inbegrip van beperkingen betreffende de materiële en/of procedurele voorwaarden inzake de eerste toelating tot de betrokken lidstaat van Turkse staatsburgers die voornemens zijn aldaar van deze economische vrijheden gebruik te maken" (Hof van Justitie 29 april 2010, C-92/7, ro. 47).

Het Aanvullend Protocol heeft betrekking op vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten, met name de vrije vestiging van zelfstandigen.

Deze standstillclausule dient beoordeeld te worden zowel in het kader van de activiteiten die verzoekster mogelijk zelf zal uitoefenen en di[e] betrekking hebben op haar recht van vrijheid van vestiging en het recht van het vrij verrichten van diensten, evenals in het kader van activiteiten uitgeoefend door haar echtgenoot die eveneens betrekking hebben op de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van deze diensten, nu deze als zelfstandige werkzaam is in België en dit reeds gedurende vele jaren.

De nodige bewijsstukken van deze zelfstandige activiteiten worden voorgebracht.

De standstillbepaling van art. 41 van het eerste Aanvullend Protocol van de associatieovereenkomst EEG/Turkije bepaalt dat de nationale rechter een met deze standstillbepaling strijdige maatregel van nationaal recht buiten toepassing moet laten. Een standstillbepaling is geen voorschrift van materiaal recht, maar een quasi procedurele regeling die ratio temporis voorschrijft op basis van welke bepaling(en) van nationaal recht de situatie van een Turkse staatsburger moet worden beoordeeld als zij gebruik wil maken van de in de artikelen 12 t/m 14 van de Associatieovereenkomst bedoelde rechten (HvJ EG zaak C-16/05, Tum en Dari, Jur. (2007), blz. 1-7415, ro. 55).

Dat op datum van afsluiten van het eerste Aanvullend Protocol het begrip schijnhuwelijk dat thans wordt aangehaald in de bestreden beslissing om te besluiten tot fraude in hoofde van de heer [Y.] en als reden wordt aangehaald om, gelet op diens zogenaamde fraude, zijn echtgenote die een afgeleid verblijfsrecht verkreeg haar verblijfsrecht te ontnemen, onbekend was.

Dat op datum van afsluiten van het eerste Aanvullend Protocol in november 1970 de toenmalige vreemdelingenwetgeving die van toepassing was in België geen bepaling kende zoals in de huidige beslissing wordt toegepast, met name art. 11 § 2, 4de.

Dat trouwens op datum van verwerven van het verblijf door mevrouw [Y.] de tekst van art. 11 § 2, 4de lid luidde als volgt: "de vreemdeling heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap

of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokkene vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven".

Dat bijgevolg op die datum enkel het eigen gedrag van de vree[m]deling kon leiden tot intrekking van het verblijf.

Dat bij wet van 08.07.2011 het toepassingsgebied van de mogelijkheid om over te gaan tot intrekking van het verblijf zoals voorzien in art. 11 § 2 4de lid uitgebreid werd en niet louter meer beperkt werd tot de vreemdeling zelf in persoon, maar eveneens tot de persoon die hem vervoegt: "art. 11 § 2, 4de lid: de vreemdeling of de persoon die hij vervoegt, heeft valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf, of het staat vast dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie uitsluitend afgesloten werden opdat de betrokkene vreemdeling het Rijk zou kunnen binnenkomen of er verblijven".

Dat bijgevolg in strijd met de bepalingen van de Associatieovereenkomst en art. 41 van het eerste Aanvullend Protocol nieuwe beperkingen worden ingevoerd die voorheen niet voorhanden waren.

Dat bijgevolg bijkomende beperkingen worden opgelegd die niet voorhanden waren op datum afsluiten van de Associatieovereenkomst.

Dat voor zover aangevoerd zou worden dat inbreuk is op de openbare orde in hoofde van de heer [B.Y.] verzoekster in dit verband wijst naar de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dat de exceptie van openbare orde een afwijking van het fundamentele beginsel van het vrije verkeer van personen vormt, die strikt moet worden opgevat en waarvan de draagwijdte niet eenzijdig door de lidstaten kan worden bepaald.

Het beroep van een nationale instantie op het begrip "openbare orde" veronderstelt, afgezien van de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, het bestaan van een reële en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Ook moeten de maatregelen van openbare orde of openbare veiligheid uitsluitend berusten op het persoonlijk gedrag van betrokkene.

In casu kan aan mevrouw [Y.] geen inbreuk op de openbare orde verweten worden, nu zij vreemd is aan de handelingen al dan niet gesteld door haar echtgenoot, de heer [B.Y.].

Waar de bestreden beslissing louter en alleen verwijst naar handelingen gesteld door de heer [Y.] en deze wenst aan te rekenen aan verzoekster door intrekking van haar verblijfsvergunning schendt de bestreden beslissing de vereiste dat een zogenaamde inbreuk individueel toerekenbaar moet zijn aan diegene die de gevolgen van de genomen beslissing dient te ondergaan, met name verzoekster.

Aangezien de bestreden beslissing op geen enkele wijze motiveert op welke wijze door verzoekster enige fraude zou gepleegd, schendt de bestreden beslissing de motiveringsplicht in de aangehaalde verdrags- en wetsartikelen en voert zij bijkomende beperkingen in, in strijd met de standstillclausule."

2.1.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. De voorziene motiveringen zijn tevens pertinent en draagkrachtig. Er is dan ook voldaan aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.1.2.2. Verzoekster stelt daarnaast in wezen dat verweerder in casu geen toepassing kon maken van de bepalingen van artikel 11, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 gelet op de associatieovereenkomst met Turkije en de stand still-clausule die is opgenomen in artikel 41, eerste lid van het aanvullend protocol.

Artikel 41, eerste lid, van het aanvullend protocol luidt als volgt:

“De overeenkomstsluitende partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten.”

De Raad dient allereerst vast te stellen dat niet blijkt dat een wetsbepaling die verweerder toelaat over te gaan tot de intrekking van een verblijfsrecht dat ingevolge een frauduleuze constructie werd verkregen op zich een beperking inhoudt op de vrijheid van vestiging van Turkse onderdanen of op hun mogelijkheid om vrij diensten te verrichten in België.

Daarnaast moet worden geduid dat verzoekster onterecht voorhoudt dat rekening moet worden gehouden met het feit dat haar echtgenoot gedurende een aantal jaar in België verbleef en was tewerkgesteld. Haar echtgenoot kon immers slechts in België verblijven en werken op basis van zijn huwelijk met een Belgische vrouw. Dit huwelijk werd evenwel vernietigd en een dergelijke vernietiging geldt met terugwerkende kracht. Verzoeksters echtgenoot dient derhalve te worden geacht nooit over enig verblijfsrecht, in functie van een Belgische echtgenote, te hebben beschikt. Verzoekster kan zich evenmin beroepen op een legale tewerkstelling van haar echtgenoot in België. Tijdvakken van arbeid vervuld na het verkrijgen van een verblijfsvergunning op grond van een frauduleuze constructie kunnen immers niet zonder meer als legaal worden aangemerkt (cf. HvJ 5 juni 1997, nr. C-285/95). Dit impliceert dat verzoekster evenmin kan stellen dat zij ooit over een uit het recht op verblijf of tewerkstelling van haar echtgenoot afgeleid recht kon beschikken en uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt ook duidelijk dat de stand still-bepaling waarnaar verzoekster verwijst alleen een Turks onderdaan ten goede kan komen indien deze zich legaal op het grondgebied van die lidstaat bevindt (HvJ 21 oktober 2003, nrs. C-317/1 en 369/01, overweging 84).

Een miskennis van de bepalingen van de associatieovereenkomst met Turkije, van artikel 41, eerste lid van het aanvullend protocol bij de associatieovereenkomst met Turkije, van artikel 11, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet of van artikel 26/4, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 wordt niet aangetoond.

2.1.2.3. Artikel 10 van de Vreemdelingenwet bepaalt een aantal categorieën van vreemdelingen die van rechtswege tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk zijn toegelaten. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij onder het toepassingsgebied van deze wetsbepaling valt, zodat niet blijkt dat deze bepaling werd geschonden.

2.1.2.4. De vaststelling dat verzoeksters echtgenoot zijn verblijfsrecht ontleende aan een huwelijk waarvan later werd vastgesteld dat het een schijnhuwelijk was volstaat om te besluiten dat verzoekster geen verblijfsrecht dat voortvloeit uit het (onbestaande) verblijfsrecht van haar echtgenoot kan doen gelden. Verweerder dient derhalve niet aan te tonen dat verzoekster zelf fraudeerde. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd waar zij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.1.2.5. Het evenredigheidsbeginsel wordt voorts geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). Verzoekster toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Verweerder kan oordelen dat het gegeven dat verzoekster een tijdlang voordeel haalde uit een frauduleuze constructie geen reden vormt om haar tot een verder verblijf toe te laten en dat de persoonlijke belangen van verzoekster niet opwegen tegen de vereiste om de rechtsstaat te beschermen door niet toe te laten dat toch voordeel wordt gehaald uit een misbruik van de huwelijks- en verblijfswetgeving.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Vestigingsverdrag en van het Protocol, ondertekend op 13 december 1955, te Parijs en goedgekeurd bij wet van 23 februari 1965 (hierna: het Europees Vestigingsverdrag).

Haar betoog luidt als volgt:

"Art. 10, 1° lid van de wet van 15.12.1980 bepaalt:

"Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12 zijn van rechtswege toegelaten om meer dan 3 maanden in het Rijk te verblijven de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit..."

België en Turkije hebben beiden het Europees vestigingsverdrag met protocol van 13.12.1955 ondertekend. Het is bekrachtigd zowel door België als Turkije.

Het Europees vestigingsverdrag voorziet in het toekennen van bepaalde voorrechten aan onderdanen van landen die bij dit verdrag partij zijn, met name België en Turken.

Het verschaft de onderdanen van deze landen extra procedurele waarborgen in geval van een voorgenomen verblijfsbeëindiging bij rechtmatig verblijf (rechtmatig wonen van tenminste 2 jaar).

De onderdaan van de verdragsluitende partij die langer dan 2 voorafgaande jaren rechtmatig op het grondgebied van enige andere partij heeft gewoond, met name verzoekster op het grondgebied van België, wordt niet verwijderd zonder dat haar eerst wordt toegestaan tegen deze verwijdering gronden aan te voeren alsmede zich te wenden tot, en zich te dien einde te doen vertegenwoordigen, bij een bevoegde autoriteit of persoon of één of meer speciaal door de bevoegde autoriteiten aangewezen personen.

Indien de vreemdeling voldoet aan de eis van 2 jaar rechtmatig wonen, wat in casu het geval is, gelden de volgende afwijkingen van de gebruikelijke procedures.

Indien een onderdaan van één van de verdragsluitende partijen voldoet aan de eis van 2 jaar rechtmatig wonen, wat in casu het geval is voor verzoekster, gelden de volgende afwijkingen van de algemeen geldende procedures, waarbij de vreemdeling onder andere voorafgaand moet worden gehoord en de gelegenheid krijgen zijn belangen te bepleiten bij een bevoegde overheid of één of meer door de autoriteiten aangewezen personen en zich te dien einde te doen vertegenwoordigen.

Deze bepalingen blijken uit art. 3 van het Europees Vestigingsverdrag dat luidt als volgt: "art. 3. 1. onderdanen van een verdragsluitende partij die rechtmatig op het grondgebied van een andere partij wonen, kunnen slechts worden verwijderd indien zij een gevaar vormen voor de nationale veiligheid of inbreuken maken op de openbare orde of goede zede".

2. Behoudens in de gevallen dat dwingende overweging van nationale veiligheid zich daartegen verzetten, wordt een onderdaan van een verdragsluitende partij die langer dan 2 voorafgaande jaren, rechtmatig op het grondgebied van enige andere partij heeft gewoond, niet verwijderd zonder dat hem eerst wordt toegestaan, tegen deze verwijdering gronden aan te voeren alsmede zich te wenden tot en zich te dien einde te doen vertegenwoordigen bij een bevoegde autoriteit of één of meer speciaal door de bevoegde autoriteit aangewezen personen".

Aangezien mevrouw [Y.] sinds 2010 legaal op Belgisch grondgebied verbleef en dus aan de voorwaarden voldeed zij meer dan 2 jaar rechtmatig op het Belgisch grondgebied gewoond heeft.

Dat de bestreden beslissing evenwel genomen werd zonder dat haar de mogelijkheid werd geboden voorafgaand het nemen van deze beslissing gronden tegen deze verwijdering aan te voeren.

Dat zij van de ene op de andere dag geconfronteerd wordt met de afname van haar verblijfsvergunning zonder dat de waarborg haar geboden door het Europees Vestigingsverdrag, dat primeert op de nationale wet, gerespecteerd werd.

Dat voor zover zou opgeworpen worden dat verzoekster voorafgaand de bestreden beslissing nooit genoten heeft van een legaal verblijf omdat haar verblijfsrecht bij de bestreden beslissing ingetrokken is "omwille van de valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of de fraude gepleegd of de onwettige middelen gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor de erkenning van het verblijfsrecht van haar echtgenoot" dit een puur juridische fictie is die voorbij gaat aan de realiteit van haar legaal verblijf in de periode juli 2010 t/m februari 2014, zoals deze trouwens door alle administraties en de Belgische Staat zelf erkend is en wordt, zowel op sociaal-economische, administratief als fiscaal vlak.

Dat de bestreden beslissing dan ook het bepaalde in art. 3 van het Europees Vestigingsverdrag manifest miskent en de rechten van verdediging van mevrouw [Y.] geschonden zijn.

Dat verzoekster zich nochtans op grond van art. 10 kan beroepen op de meer gunstige bepalingen van internationale verdragen en bijgevolg gerechtigd was de waarborgen haar verschaft op grond van het Europees Vestigingsverdrag.

Er is in hoofde van verzoekster geen sprake dat zij gevaar zou vormen voor de nationale veiligheid of zelf een inbreuk zou gepleegd hebben op de openbare orde of de goede zeden.

De bestreden beslissing schendt dan ook bijkomende waarborgen waarop verzoekster gerechtigd was zoals bepaald in art. 3 van het Vestigingsverdrag.”

2.2.2.1. Er dient te worden herhaald dat verzoekster haar verblijfsrecht ontleende aan het verblijfsrecht van haar echtgenoot en deze slechts tot een verblijf in het Rijk werd toegelaten op basis van een eerder huwelijk waarvan later werd vastgesteld dat het een schijnhuwelijk was. Aangezien het huwelijk van verzoeksters echtgenoot met een Belgische vrouw werd vernietigd en deze vernietiging met terugwerkende kracht geldt, dient hij te worden geacht nooit enig verblijfsrecht in functie van een Belgische vrouw te hebben gehad. Derhalve kan verzoekster evenmin voorhouden dat zij een verblijfsrecht kon ontleen aan haar latere huwelijk met deze man en dat haar verblijf in het Rijk de afgelopen jaren “regelmatig” was. Het gegeven dat gedurende een aantal jaar de schijn bestond dat zij over een verblijfsrecht beschikte, laat niet toe te besluiten dat verzoekster effectief enig recht op verblijf had. Haar stelling dat er sprake is van “een puur juridische fictie” laat niet toe tot een ander besluit te komen.

De bepalingen van artikel 3 van het Europees Vestigingsverdrag gelden slechts ten aanzien van Turkse onderdanen die rechtmatig op het Belgische grondgebied wonen. Nu verzoekster niet rechtmatig in het Rijk verbleef, doch slechts ingevolge een frauduleuze constructie, zijn voormelde bepalingen niet van toepassing.

Bovendien moet worden gesteld dat artikel 3.2 van het Europees Vestigingsverdrag niet voorziet dat ten aanzien van een vreemdeling op wie deze bepaling van toepassing is geen verwijderingsmaatregel mag worden genomen, doch slechts dat hem alvorens effectief te worden verwijderd dient te worden toegestaan om “tegen deze verwijdering gronden aan te voeren alsmede zich te wenden tot en zich te dien einde te doen vertegenwoordigen bij een bevoegde autoriteit of een of meer speciaal door de bevoegde autoriteit aangewezen personen” en verweerder verzoekster de kans liet een beroepsprocedure bij de Raad op te starten.

Een schending van artikel 3 van het Europees Vestigingsverdrag wordt niet aangetoond.

2.2.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet is gebaseerd op de veronderstelling dat zij rechten kan ontleen uit internationale verdragen. Daar werd vastgesteld dat dit niet het geval is kan ook geen schending van voormelde wetsbepaling worden vastgesteld.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van het recht op hoger beroep.

Ter onderbouwing van haar standpunt stelt zij het volgende:

“Schending van het recht op hoger beroep – geen definitieve beslissing op datum van nemen bestreden beslissing betreffende nietigverklaring huwelijk

De bestreden beslissing dateert van 19.02.2014 terwijl de beslissing tot nietigverklaring van het huwelijk van de heer [B.Y.] met zijn vorige echtgenote mevrouw [E.C.] pas bij arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen van 04.12.2013 nietig werd verklaard.

Op datum van het nemen van de bestreden beslissing is de beroepstermijn nog niet verstreken en kan dus niet naar recht gezegd worden ofschoon dit wel wordt voorgehouden in de bestreden beslissing dat

het huwelijk van de heer [Y.] nietig verklaard is bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing nu de cassatietermijn 3 maanden bedraagt.

De bestreden beslissing werd dan ook voorbarig genomen, is niet gegrond op een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing.

Door het niet afwachten van de beroepstermijn eigent de staatssecretaris zich bevoegdheden toe die haar niet toekomen, gezien de bevoegdheid om zich uit te spreken over de vordering tot nietigverklaring van een huwelijk uitsluitend toekomt aan burgerlijke rechtbanken.

Dergelijke beslissing geldt slechts erga omnes na definitief worden na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest van het Hof van Beroep van Antwerpen.”

2.3.2. Er dient te worden gesteld dat een cassatieberoep in burgerlijke zaken in regel geen schorsende werking heeft en dat de indiending van een dergelijk beroep, behoudens andersluidende wettelijke bepaling – waarvan verzoekster niet aantoonde dat deze bestaat – , dus hoe dan ook niet tot gevolg heeft dat verweerder niet vermag rekening te houden met het arrest van het hof van beroep te Antwerpen van 4 december 2013.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK